

Underbilag til bilag 1.

DANSKE KVINDERS NATIONALRÅD

København. 6. maj 1975.

Til Arbejdsministeriet
Laksegade 19
1063 København K.

I skrivelse af 16/4 1975 (1. k. j.nr. 14/137-6-2) har arbejdsministeriet udbedt sig en udtalelse om et af EF-kommissionen udarbejdet udkast til direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til adgang til beskæftigelse, faglig uddannelse og faglig forfremmelse såvel som arbejdsvilkår.

På grund af den korte frist for besvarelsen har Nationalrådet ikke haft mulighed for at forelægge sagen for de tilsluttede foreninger. Allerede af denne grund ønsker rådet ikke at udtale sig om, hvorvidt de foreslåede regler bør udformes som en rekommandation til medlemsstaterne eller – som foreslået – som et direktiv, der binder medlemsstaterne til at gennemføre de i dokumentet indeholdte regler.

Direktivforslagets almindelige sigte, som har fundet udtryk i dets titel, stemmer med væsentlige målsætninger i det arbejde, som udføres i de Nationalrådet tilsluttede foreninger. Der har i de senere år været en stigende erkendelse af, at det er af betydning, at det hidtidige arbejde for ligestilling suppleres med en adgang for de enkeltpersoner, der er genstand for diskrimination, til at søge deres ret gennemført ved domstolene. En regel som den i art. 6 nævnte vil derfor uden tvivl være i overensstemmelse med mange organisationers ønske.

Forslaget om at afskaffe regler om særlig beskyttelse af kvinder (art. 2 c) stemmer med officiel dansk politik og har længe været akcepteret af danske kvindeorganisationer.

Nationalrådet vil imidlertid henlede opmærksomheden på, at en række foranstaltninger inden for moderne arbejdsmarkedspolitik til fremme af kvindens stilling muligvis retligt må karakteriseres som forskelsbehandling. Det drejer sig om aktiviteter, der tager sigte på rent praktisk at give kvinderne et bredere erhvervsvalg og modvirke tendenser til arbejdsmarkedets opdeling i mands- og kvindefag, og som i et vist omfang kan nødvendiggøre f. eks. særlig erhvervsvejledning for kvinder, kvotaordninger eller endog midlertidig ansættelsesstop for et af kønnene. Som eksempler hvor sådanne problemer kan opstå, kan nævnes de på s. 36 i kommissionens memorandum nævnte integrerede udviklingsprogrammer på lokalt niveau med henblik på at fremme kvindernes beskæftigelse i medfør af art. 4 i forordning om EFs socialfond og det svenske såkaldte Kristiansstad-projekt. De meget indviklede juridiske problemer, der er forbundet med at indpasse et sådant arbejde i en ligestillingslovgivning er behandlet adskillige steder i det svenske Justitiedepartementets »Promemoria till frågan om lagstiftning mot könsdiskriminering« (Ds Ju 1975:7) og de har, såvidt det er Nationalrådet bekendt, spillet en betydelig rolle for den svenske regerings stillingtagen til spørgsmålet om en ligestillingslovgivning. Spørgsmålet er også berørt i bemærkningerne til det norske forslag til lov om ligestilling mellem kønnene, se bemærkningerne pkt. 3.2.4, hvor man diskuterer begrebet »forskelsbehandling for at fremme ligestillingen«.

Nationalrådet skal henstille, at det under det videre arbejde med direktivforslaget søges afklaret, om forslagets tekst vil være til hinder